VíÁjPí - Bílá, Lucie

Docent Sentiment a hrabě Cynik
A já jsem jak oblázek na dně vodopádu
Co nemůže říct
No, tak já jdu jinam

Voda ho pořád, pořád omílá
Mít vůli, dávno bych tu nebyla
Ten kámen nemůže jít do penze
Čeká ho třeba jiná dimenze

Navěky říkat jenom to, co se sluší
A skončit jak balvan s obroušenou duší

A jestli slza úsměv smočí
Ve vodě se jen pootočí
A nastaví svou hrubší stranuMít tu moc, tak tu nezůstanu

Můj smutek není žádnej víajpí
Můj průšvih není žádná celebrita
Jsou to dva starý pacholci
A rudej koberec je zrovna neuvítá

A moje pochybnosti v uválenejch šatech
Postávaj tiše, kouřej v oprejskanejch vratech
Když už je ponor vážně přes čáru
Můžu si vylepšovat profil v bulváru